

Både i norsk og internasjonal sammenheng er det økende forventninger til universiteter og høyskoleers rolle i omstillingen til mer bærekraftige samfunn. Gjennom målrettet samfunnsoppdrag og politiske prioriteringer av offentlige finansiert forskning er det ambisjoner og forventninger om at forskning, utdanning og innovasjon skal bidra til å løse de store samfunnsutfordringene, og gjøre oss bedre rustet til å møte kriser som oppstår.

Komplekse problemstillinger fordrer at universitetene bidrar med forskning fra flere forskningsfagfelt og skaper et tettere samspill mellom forskningsinstitusjoner og samfunns- og arbeidsliv. I denne konteksten utfordres vi som institusjoner og forskere til å sette forskning og forskningsresultater i en samfunnsmessig sammenheng og bidra til at forskningskunnskapen blir tatt i bruk.

«Universities without walls» er både en visjon og et rådgivende rammeverk for hvordan europeiske universiteter best kan bidra til samfunnsutvikling de kommende årene. European University Association sin visjon for 2030 er universiteter som er åpne og engasjerte i samfunnet samtidig som de opprettholder sine kjerneverdier med ulike institusjonelle profiler.

For å imøtekomme dette må akademien jobbe strategisk og framtidsrettet med hvordan vi kontinuerlig utvikler og fornyer oss som en relevant samfunnsaktør tett påkoblet samfunns- og arbeidsliv, og samtidig utøver rollen som kritisk samfunnsobservatør som evner å være en motstemme. Å være et fristed for nysgjerrighetsdrevet ideutvikling og tenkning som ikke er fanget opp i samfunnet ennå, og samtidig drive kunnskapsproduksjon i dialog med samfunnet med aktiv deltakelse fra eksterne partnere, kan by på mange utfordringer for den akademiske institusjon og tradisjon.

Setter samarbeid den akademiske friheten og institusjonelle autonomien på prøve? Hvordan UiA som institusjon manøvrer i dette landskapet er utgangspunktet for innlegget om FNs bærekrafts mål nr 17; *samarbeid for å nå målene*.